

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119207246
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119207246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, zastúpenej: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 937,77 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13Csp/91/2019 - 36 zo dňa 29.10.2021 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku I. a III.

II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o ich výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 3 ods. 1 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 3 ods.2, čl. 5, § 132, § 149, § 150 ods. 1, § 153 ods. 1, § 215 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa žiadala priznať jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 937,77 Eur a náhradu trov konania. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľka v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Cr/1/2016 sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku pre porušenie jej spotrebiteľských práv z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej doložky, keď súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel s poukazom na neprijateľnosť rozhodcovskej doložky v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, čím súčasne aj identifikoval porušenie tohto ustanovenia. Tým bolo pritom zároveň (právoplatne) vymedzené jej úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako spotrebiteľky v uvedenom súdnom konaní. Právny základ nároku žalobkyne na finančné zadostučinenie za to podľa § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa tak bol podľa súdu prvej inštancie daný. V danom prípade žalobkyňa svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských

práv, ktoré bola nútená brániť v pôvodnom konaní, a tým, že žalovaný (ktorý žalobkyni poskytol úver 1.500,-Eur a ktorému dovtedy žalobkyňa zaplatila sumu 735,99 Eur) od nej dožadoval sumy 3.375,54 Eur napriek tomu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom však posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nebolo predmetom uvedeného konania a meritórneho posudzovania veci samej v ňom, a tento záver z uvedeného rozhodnutia súdu nijako nevyplýva. Žiadne iné okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali žalobkyňou uplatnenú výšku zadosťučinenia neuviedla. Žalobkyňa neuviedla žiadne bližšie okolnosti predchádzajúce uplatneniu práva na súde (v konaní vedenom pod sp. zn. 12Cr/1/2011), zohľadňujúce napr. jej neúspešnú reklamáciu alebo predsúdne upozornenie na porušenie práva (že žalovaný pred súdnym konaním nedbal na jej výhrady), pre ktoré podala žalobu, resp. ako uviedla, svoje práva bola nútená brániť v základnom konaní, a ani či konanie žalovaného a následné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a všetky súdu prvej inštancie známe okolnosti tohto prípadu, podľa ktorých bola žalobkyňa v pôvodnom konaní zastúpená advokátom, netvrdila, že by dodávateľa (zodpovednú osobu) pred pôvodným konaním neúspešne upozornila na neplatnosť rozhodcovskej doložky či neoprávnenosť rozhodcovského rozsudku (porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi), so súdnym konaním má skúsenosti (celkovo takmer 10 súdnych konaní), k požiadavke zadosťučinenia neuviedla žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa (uplatnenia rozhodcovskej doložky) v okolnostiach tohto prípadu na jej súkromný či spoločenský život, a ani to, že by od žalovaného ešte pred podaním svojej žaloby niečo neúspešne žiadala alebo reklamovala, pričom do podania žaloby na rozhodcovský súd (uplatnenia rozhodcovskej doložky) neuhradila ešte ani len istinu z jej poskytnutých finančných prostriedkov, mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa (zastúpená advokátom) netvrdila a nepreukázala také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v ňou požadovanej výške 937,77 Eur, a preto súd prvej inštancie v danom prípade uvažoval len o základnej sume primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50,- Eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove. Jedinou okolnosťou, ktorá (hoci ani to žalobkyňa výslovne netvrdila) vyšla najavo a čiastočne odôvodňovala a zvyšovala potrebu, aby žalobkyňa svoje práva bránila priamo v základnom konaní, bol fakt, že vo veci už bol vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý žalobkyňa bez podania žaloby na jeho zrušenie už nemala možnosť inak zvrátiť. Vzhľadom na to súd prvej inštancie napokon považoval za primeranú mierne vyššiu než základnú sumu finančného zadosťučinenia, teda vo výške 100,- Eur, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy voči žalovanému.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku I. a III. V odvolaní uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku v sume 100,- eur. Súd prvej inštancie sám uviedol v rozsudku, že žalobkyňa neoznačila žiadne skutočnosti preukazujúce žalovaný nárok. V podanej žalobe žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku finančného zadosťučinenia v sume 937,77 eur, ale ani 100,- eur. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012 z ktorého vyplýva, že účelom finančného zadosťučinenia má byť nastolenie rovnováhy zmluvných strán, a nie vytvorenie neoprávneného obohatenia. Ak žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, a ani neboli v konaní preukázané, potom súd prvej inštancie nemal vyhovieť žalobe ani len v časti zodpovedajúcej sume 1 eur. S ohľadom na obsah rozsudku žalovaný namietal nielen zjavnú neodôvodnenosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprimeranosť. Nie je možné preskúmať, aká bola úvaha súdu prvej inštancie o primeranosti žalovaného k nároku. Odvolanie proti výroku o trovách konania žalovaný odôvodnil jednak tým, že napáda aj výrok vo veci samej, od ktorého závisí aj výrok o náhrade trov konania a jednak samostatne aj tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti (jeho potvrdení) je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobkyni. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobkyňa nepredložila súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení, neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Za týchto skutkových okolností preto nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že

výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že daňový nárok bola preukázaná. Uvedený spôsob rozhodovania je viazaný na to, že súd prvej inštancie kvalifikuje rozhodujúce skutkové okolnosti iným spôsobom ako ich posudzovala žalobkyňa pri podaní žaloby, prípadne vyjdú najavo ďalšie skutočnosti. V prejednávanej veci ale žalobkyňa od počiatku neuvádzala žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohla oprávnené domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy. Takýto postup potom vedie k tomu, že žalobkyňa nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec na nové konanie a ďalšie rozhodnutie. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila. Uviedla, že ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006 I.ÚS 188/06). Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že zo strany žalovaného iniciovaním rozhodcovského konania došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Žalobkyňa je toho názoru, že je vzhľadom na výsledok základného konania nepochybné a evidentné, že si na súde úspešne uplatnila porušenie jej práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. resp. osobitnými predpismi, čím bola naplnená hypotéza právnej normy uvedená v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa žalobkyne je zrejmé, že rozsudkom súdu prvej inštancie vydaným v základnom konaní sa preukázalo, že žalovaný porušil svoju povinnosť, keď inicioval rozhodcovské konanie a požadoval od nej neodôvodnú sumu až vo výške 2.639,55 €. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Poukázala na skutočnosť, že princípom a zmyslom konania o priznaní primeraného finančného zadostučinenia je ako sankcionovať dodávateľa, tak aj zadostučiniť spotrebiteľovi. Celé posudzovanie primeranosti výšky finančného zadostučinenia vychádza z okolností týkajúcich sa základného konania, o ktorých má konajúci súd zo svojej činnosti vedomosť. Žalovaný sa na úkor žalobkyne pokúšal bezdôvodne obohatiť. Intenzita porušenia spotrebiteľského práva je daná rozsudkom vydaným v základnom konaní. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je nielen súdom priznaná (100,- €), ale aj žalobou uplatnená suma (937,77 €) nielenže primeraná, zjavne nízka, avšak vzhľadom na rozhodovanie o jej nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia - dva a pol roka, keď žalobkyňa uvádza, že už aj rezignovala, hoci inak za primerané, a teda spravodlivé nepovažuje primerané finančné zadostučinenie v súdom priznanej výške. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodnením je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadostučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok. Z tohto dôvodu nie je ani potrebné, aby súd rozhodujúci o primeranom finančnom zadostučinení duplicitne konštatoval a označoval, ktoré práva alebo povinnosti v rovine noriem spotrebiteľského práva boli porušené. Poukázala na vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadostučinenie v takej výške, ktorú žalobkyňa nepovažuje len za „symbolickú“, ako napr.: rozsudok sp. zn. 2Co/73/2018 z 26.11.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.936,79 €, rozsudok sp. zn. 5Co/134/2019 z 13.02.2020 v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.313,94 €, rozsudok sp. zn. 7CoCsp/11/2020, z 20.07.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.501,- €, rozsudok sp. zn. 8Co/59/2019, z 30.01.2020 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobe uplatnenej výške 1.400,- €, rozsudok sp. zn. 9Co/157/2014, z 02.03.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobe uplatnenej výške 1.220,- €, rozsudok sp. zn. 13Co/80/2016, z 20.03.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobe uplatnenej výške 3.237,62 €, rozsudok sp. zn. 19Co/2/2019, z 18.06.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobe uplatnenej výške 2.081,80 €, rozsudok sp. zn. 21Co/115/2018, z 29.01.2019 potvrdil priznanie

primeraného finančného zadosťučinenia v žalobe uplatnenej výške 1.133,92 €, rozsudok sp. zn. 23Co/42/2019, z 29.01.2020 priznal primerané finančné zadosťučinenie v žalobe uplatnenej výške 1.182,24 €, rozsudok sp. zn. 24Co/107/2018, z 05.11.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobe uplatnenej výške 1.348,63 €, rozsudok sp. zn. 25Co/56/2019, z 05.11.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1.096,51 €, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.096,51 €. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyseľnosť a nezodpovednosť zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyseľné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyseľnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Poukázala na to, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu do jej majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Na záver dala do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Žalobkyňa má za to, že je vecne správny aj výrok o trovách. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu alebo vyplýva z výsledkov znaleckého dokazovania, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný prichádza do úvahy plná náhrada trov konania (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15. 12. 2009 sp. zn. II. ÚS 418/09-22, nález Ústavného súdu SR zo dňa 23. 01. 2014 sp. zn. IV. ÚS 599/2013-60). Navrhla rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 10.06.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je nedôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Keďže odvolanie nebolo podané proti výroku II., rozsudok v tejto časti nadobudol podľa § 367 ods. 2 CSP právoplatnosť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd poznamenáva, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

10. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádza aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Po oboznámení sa s obsahom spisu mal odvolací súd preukázať, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

11. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Takáto vada však v posudzovanej veci indikovaná nebola.

13. Je nevyhnutné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

14. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale

pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Odvolacia námietka žalovaného, že rozsudok súdu prvej inštancie nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich základ nároku, je nedôvodná. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 12Cr/1/2016, v ktorom bola žalobkyňa úspešná, keď sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku jednoznačne vyplýva, že žalovaný predložil žalobkyni na podpis štandardizovanú rozhodcovskú zmluvu, ktorú si žalobkyňa osobitne nevyjedнала a nemala ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, pričom ju súd posúdil ako neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 12Cr/1/2016 sa stal právoplatný dňa 25.03.2017.

17. Ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného, že v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, lebo podľa odvolateľa nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z., nie sú dôvodné. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Prešov vo veci sp. zn. 12Cr/1/2016, v ktorom bola úspešnou žalobkyňou čo do zrušenia rozhodcovského rozsudku.

18. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že v danej veci boli splnené zákonné podmienky na vyhovie žaloby v časti tak, ako o nej bolo rozhodnuté. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku pre porušenie jej spotrebiteľských práv z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej doložky, pričom súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel s poukazom na neprijateľnosť rozhodcovskej doložky v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, čím súčasne aj identifikoval porušenie tohto ustanovenia.

19. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného

zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

21. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednávanom prípade si žalobkyňa uplatňovala primerané finančné zadosťučinenie v súvislosti s rozhodnutím prvoinštančného súdu o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok a to konkrétne o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy.

22. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou, ktorú vyhodnotil prvoinštančný súd ako neprijateľnú, a právoplatne zrušil rozhodcovský rozsudok. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

23. K výške primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné ešte dodať, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 100,- Eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie svojho práva proti dodávateľovi žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľke aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nie je preto pri určení výšky finančného zadosťučinenia nutné sa striktnie držať ujmy, ktorá by žalobkyni objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľky dodávateľom - žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

24. Je potrebné pre úplnosť odvolacím súdom dodať, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, na ktoré poukazuje odvolateľ, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, ako to už bolo zdôraznené vyššie, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo bolo preukázané.

25. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe čo do sumy 100,- Eur vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

26. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

27. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobkyni priznaná ich náhrada z prisúdenej sumy v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

28. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému, nakoľko táto bola v konaní úspešná v celom rozsahu.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).